INDHOLD: Kvinden og det offentlige Liv. — Kvinden og de fattige. — Kvinden som Mandens Medhjælp. — Kvinders Valgret. — Tvungen eller frivillig Undervisning for enhver Kvinde i Husmoderens og Moderens Gerning. — Fra Redaktionen.

Kvinden og det offentlige Liv.

Der er mange, som det i vore Dage volder Vanskeligheder at blive fortrolig med den Tanke, at Kvinden virkelig skal have med det offentlige Liv at gøre.

Nej, siger man, Kvindens Plads er i Hjemmet, det offentlige Liv er Mandens Gerning, lad ham passe den. Er nu dette rigtigt? kunde den Mulighed ikke være, at Uret er bleven saa gammel, at man vænner sig til den og tror, at alt er som det skal være?

Kunde det ikke lønne sig, rigtig for Alvor at undersøge den Sag? Man spørger da: hvor skal vi saa gaa hen? ja da ved jeg ingen Steder, man bedre kan faa en Sag belyst end under Guds Ords Lys. Lad os betragte, hvad Bibelen siger om Kvinden. Vi maa da først tilbage til hendes første Dage og høre, hvad Gerning Gud gav hende. I 1. Moseb, 2, 13 staar der, at hun skulde være hos Manden (rigtigt oversat: en Hjælp, som er ham lig), og læser vi 1. Moseb. 1, 27—31, staar der da noget om, at det kun var Manden, der skulde regere over alle Dyr og gøre sig Jorden underdanig; siger Gud ikke der: *eder,* Mand og Kvinde sammen. Men gaar vi videre, kommer vi til den mørke Plet i Menneskeslægtens Historie, 1. Moseb. 3. 16. Og der kan vi vel nok sige, at Kvinden, der var den første til at lytte til Fristeren, ogsaa var den, der fik den haardeste Straf. Kan der tænkes større Straf for et Menneske end det at blive berøvet Friheden.

Hvor er det et mørkt Billede, vi ser, naar vi ikke blot læser, men lukker vor